

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Co/322/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212220283
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4212220283.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 03.03.2015, č. k. 5C/449/2012-42 a proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 21.08.2015, č. k. 5C/449/2012-64, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 1.532,40 eur z titulu majetkovej škody a sumy vo výške 306,48 eur z titulu nemajetkovej ujmy a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno a/ bod 1., § 9 odsek 1, odsek 2, § 17 odsek 1, odsek 2, § 19 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ustanovenia § 41 odsek 2 písmeno d/, § 44 odsek 2 zákona č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a ustanovenia § 45 odsek 1, odsek 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Navrhovateľ sa svojím návrhom voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody v sume 1.532,40 eur a nemajetkovej ujmy v sume 306,48 eur z dôvodu, že Okresný súd Komárno v exekučnej veci EX 3700/2011 viac ako 70 dní nerozhodol o návrhu na udelenie poverenia pre súdneho exekútora. Na základe vykonaného dokazovania, mal zo spisu Okresného súdu Komárno, sp. zn. 12Er/585/2011 preukázané, že žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na začatie exekúcie bola podaná na súd 17.05.2011 a uznesením exekučného súdu č. k. 12Er/585/2011-10 zo dňa 08.06.2011, právoplatným dňa 28.06.2011, bola právoplatne zamietnutá. Následne exekučný súd uznesením č. k. 12Er/585/2011-19, zo dňa 14.11.2011, exekučné konanie zastavil.

Poukázal na to, že o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo síce rozhodnuté v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, nie však každé nedodržanie lehoty sa automaticky považuje za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Konštatoval, že nebol splnený prvý predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým je nesprávny úradný postup. V záujme hospodárnosti sa súd ďalším predpokladom, ktorým je existencia škody, vôbec nezaoberal. Splnený však nemôže byť ani posledný predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pretože nesprávny úradný postup zistený nebol.

Navrhovateľ vo svojom podaní zo dňa 26.02.2015 navrhol prerušiť konanie vo veci na základe ustanovenia § 109 odsek 2 písmeno c/ OSP z dôvodu, že pred Okresným súdom Prešov prebieha konanie pod sp. zn. 7C/6/2010 o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, pričom uviedol, že zodpovedanie prejudiciálnych otázok, ktoré navrhla položiť žalovaná (Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR) v spomínanom súdnom konaní Súdnym dvorom Európskej únie, má pre ďalší priebeh a rozhodovanie v konaní zásadný význam. Svoj návrh z dôvodu, že v predmetnom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre vznik nároku na náhradu škody v tomto súdnom konaní.

Uviedol, že ustanovenie § 109 odsek 2 písmeno c/ OSP upravuje oprávnenie súdu konanie prerušiť pre prípad, že vo veci prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Mal za to, že v danom prípade nie sú dôvody na prerušenie konania, pretože zodpovedanie prejudiciálnych otázok, na ktoré navrhovateľ poukazuje, nemá význam pre rozhodnutie v tomto konaní, nakoľko odpovede na predmetné otázky nemajú vplyv na právne posúdenie tohto prípadu, a teda ani na vydanie ani odôvodnenie tohto rozsudku, ktorým bol návrh zamietnutý z dôvodov absencie predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Taktiež uviedol, že ustanovenie § 109 odsek 2 písmeno c/ OSP upravuje prípady, kedy súd môže fakultatívne prerušiť konanie z dôvodu riešenia otázok potenciálne významných pre rozhodnutie súdu, pričom sa jedná o také otázky, ktoré by si súd v rámci rozhodnutia veci mohol posúdiť a vyriešiť sám. Z uvedených dôvodov preto návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 odsek 1 OSP tak, že odporcovi úspešnému v konaní nepriznal náhradu trov konania, pretože mu žiadne nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa svojím postupom odňal možnosť účastníkovi konania konať pred súdom, nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odôvodnení odvolania namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo došlo k založeniu zodpovednosti právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má za dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ustanovením § 9 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Uviedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Zákonodarca v danom prípade vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie, a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu ale len súdu exekučného. Ďalej poukázal na to, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a je jeho povinnosťou aplikovať platné právo, a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorý uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vznikajú aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy. Taktiež Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Keďže súd, ale

ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávaný za vinu navrhovateľovi a to v takej forme, že on nepresadzoval vydanie poverenia zákonnými možnosťami. Ďalej uviedol, že nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom a išlo o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Namietal, že zo znaleckého posudku č. 1/2014, ktorý predložil ako dôkaz o vzniku škody spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky, jeho súčasťou sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, nákladoch na úpravu informačného systému, nákladoch na poštovné a nákladoch na telekomunikačné služby. Vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bol nútený svoje nároky uplatniť včas, a to aj v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom a nebol priestor na získanie znaleckého posudku. Poukázal na to, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. K návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Záverom poukázal na judikatúru krajských súdov (Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014).

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Súd prvého stupňa uznesením č. k. 5C/449/2012-64 zo dňa 21.08.2015 uložil navrhovateľovi povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia zaplatil súdny poplatok za podané odvolanie celkom vo výške 23 eur, ktorý je 20 eur podľa položky č. 7a) Sadzobníka súdnych poplatkov a 3 eurá za vyhotovenie rovnopisu odvolania urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom, ktoré tvorí súdny spis, a rovnopisu tohto odvolania doručeného žalovanej podľa položky č. 20a) Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie (čo do zaplataenia súdneho poplatku za odvolanie 20 eur), domáhajúc sa ním jeho zrušenia. Uviedol, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie a keďže napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu, môže navrhovateľ len hádať. Namietal, že podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom, teda ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podliehala len podanie žaloby na náhradu škody a spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. Uviedol, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd preto nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, a preto nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Mal za to, že uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007 sp. zn. 4Cdo 39/2007 a taktiež v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že mu preto bola v rozpore s týmto zákonom uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal a takéto konanie zo strany súdu predstavuje zásah do základného práva navrhovateľa na súdnu ochranu zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s článkom 12 ods. 1 a článkom 13 ods. 1 písmeno a) Ústavy Slovenskej republiky. Zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na článok 59 ods. 2 ústavy vylúčené a súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný článkom 2 ods. 2 a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Navyše, podľa ustanovenia § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bol návrh navrhovateľom podaný pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012, kedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Na podporu uvedeného záveru

priložil aj časť zápisnice z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.11.2013, kde bola rozoberaná otázka vzniku poplatkovej povinnosti.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 10 odsek 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní navrhovateľa (§ 212 odsek 1 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok i napadnuté uznesenie, ako aj konania, ktoré im predchádzali. Odvolanie navrhovateľa proti napadnutému rozsudku prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 odsek 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia, pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 odsek 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Taktiež dospel k záveru, že ani odvolanie navrhovateľa proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodné.

Podľa § 219 odsek 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 odsek 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na ustanovenie § 212 odsek 1 OSP, pri posudzovaní predmetnej veci sa odvolací súd zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal napadnutému rozhodnutiu.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáha zaplatenia sumy 1.532,40 eur z titulu náhrady škody a sumy 306,48 eur z titulu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vzniknutých mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Komárno v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 12Er/330/2011. Nesprávny úradný postup navrhovateľ vzhladol v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, v prieťahoch v konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia došlo s omeškaním viac ako 70 dní a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, keď exekučný súd vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny, čím vytvoril stav zakladajúci reálnu vymožitelnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Z obsahu Okresného súdu Komárno sp. zn. 12Er/330/2011 vyplýva, že exekučnému súdu bola dňa 15.03.2011 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej B. M., o vymoženie 420 eur s príslušenstvom, na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 27.01.2011, sp. zn. SR 14278/10. Uznesením zo dňa 17.03.2011, č. k. 12Er/330/2011-10, právoplatným dňa 27.04.2011, exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Následne exekučný súd uznesením zo dňa 14.11.2011, č. k. 12Er/330/2011-19, právoplatným dňa 16.12.2011, exekučné konanie zastavil.

Podľa navrhovateľa takýto postup exekučného súdu vykazuje znaky nesprávneho úradného postupu, keď k rozhodnutiu exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora došlo až po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty s časovým oneskorením viac ako 70 dní, ktoré je potrebné s ohľadom na právnu zložitosť veci a potrebu spolupráce s účastníkmi konania hodnotiť ako prieťahy v konaní.

Podľa § 44 odsek 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 (v čase začatia exekučného konania), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul

podľa § 41 odsek 2 písmeno c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolací súd preto tak, ako i súd prvého stupňa, poukazuje na skutočnosť, že z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že 15 dňová lehota od doručenia žiadosti exekútora, sa pre exekučný súd vzťahovala len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Pokiaľ by však bol úmysel zákonodarcu, aby bola 15 dňová lehota i na rozhodnutie, ktorým sa zamietne žiadosť o udelenie poverenia, bol by to explicitne zakotvil spôsobom, ako v niektorých ďalších ustanoveniach Exekučného poriadku (§ 44 odsek 8, § 50 odsek 2). Zo strany exekučného súdu tak nedošlo k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pretože po doručení žiadosti o udelenie poverenia (15.03.2011), po náležitom preskúmaní, vo veci rozhodol (17.03.2011). Exekučný súd tak rozhodol po 2. dňoch od doručenia žiadosti o udelenie poverenia (nie 70 dní, ako uvádzal navrhovateľ), s ohľadom na okolnosti danej veci, nemožno vzhliadnuť absolútne žiadne zbytočné prietahy.

Správne preto súd prvého stupňa zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver, t. j. po preskúmaní podmienok potrebných k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, nezistil naplnenie ani jednej z nich.

K námietkam navrhovateľa, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom odvolací súd udáva, že po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, takúto vadu konania podľa § 221 odsek 1 písmeno f/ OSP nezistil. V predmetnej veci sa pojednávanie (03.03.2015) navrhovateľ a ani jeho právny zástupca nezúčastnili. Právny zástupca navrhovateľa zaslal súdu ospravedlnenie dňa 27.02.2015 (e-mailom), hoci predvolanie mu bolo doručené už dňa (27.01.2015). K ďalším námietkam navrhovateľa, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote odvolací súd poukazuje už na vyššie uvedené zistené skutočnosti súdom prvého stupňa, z ktorých jednoznačne vyplýva skutočnosť, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia už na druhý deň po doručení žiadosti, i keď zákonom stanovená lehota v týchto prípadoch platila len na vydanie poverenia. Preto odvolací súd konštatuje, že k stavu právnej neistoty namietaného navrhovateľom nemohlo dôjsť. Keďže navyše predmetné exekučné konanie bolo následne právoplatne zastavené z dôvodu, že navrhovateľ nedisponoval spôsobilým exekučným titulom, nemohlo dôjsť ku vzniku akejkoľvek škody oprávneného pre samotnú nemožnosť realizácie exekúcie. Taktiež i ďalšie skutočnosti, namietané navrhovateľom v jeho odvolaní sú bez právneho významu a preskúmaného rozhodnutia sa vôbec netýkajú. Čo sa týka námietok navrhovateľa k aplikácii právnej úpravy § 9 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z. odvolací súd udáva, že v tomto prípade nemôže ísť o nesprávnosť rozhodnutia, keďže súd prvého stupňa citoval a aplikoval vo svojom rozhodnutí právny predpis v správnom znení účinnom do 01.01.2013.

Námietku navrhovateľa, že súd prvého stupňa bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o návrhu na prerušenie konania osobitne, odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú z dôvodu, že súd o návrhu na prerušenie konania rozhodol osobitným výrokom v napadnutom rozsudku. Odvolací súd taktiež súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že prerušenie konania v zmysle § 109 odsek 2 písmeno c/ OSP nie je povinnosťou, ale len možnosťou súdu. Keďže súd prvého stupňa vo veci meritorne rozhodol, odvolací súd považuje rozhodnutie súdu i v tejto časti za vecne správne.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, preto ako vecne správny, podľa § 219 odsek 1 OSP potvrdil.

Predmetom odvolacieho konania bolo aj napadnuté uznesenie, ktorým súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie 23 eur, podľa položky 7a) a položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov (čo do zaplatenia súdneho poplatku za odvolanie 20 eur).

Podľa § 1 odsek 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „Zákon o súdnych poplatkoch“), súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Podľa § 2 odsek 4 Zákona o súdnych poplatkoch v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 odsek 1 písmeno a/ Zákona o súdnych poplatkoch, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 odsek 1 Zákona o súdnych poplatkoch sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 odsek 2 Zákona o súdnych poplatkoch ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu Zákona o súdnych poplatkoch bod I. poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, položka 7a) zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je súdny poplatok 20 eur a podľa položky 20a (časť II. Sadzobníka súdnych poplatkov), je za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré vytvoria súdny spis, a rovnopisu podaní a ich príloh doručovaných účastníkom, ak bolo podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona za každú stranu 0,10 eura najmenej 10 eur za podanie, ktoré je návrhom na začatie konania s prílohami, najmenej 3 eurá za ostatné podania s prílohami.

Zákonom č. 286/2012 Z. z. sa zmenil Zákon o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 01.10.2012, ktorým bolo z ustanovenia § 4 odsek 1 vypustené písmeno k/ a v sadzobníku súdnych poplatkov za položku 7 bola vložená položka 7a v znení, podľa ktorého zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je sadzba poplatku 20 eur, čím zákonodarca reagoval podľa dôvodovej správy k tejto novele na nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. na súdoch. Z toho vyplýva, že po 01.10.2012 konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie sú oslobodené od poplatkovej povinnosti, a preto navrhovateľovi v súvislosti s podaním takéhoto návrhu, ktorý je v zmysle § 2 odsek 1 písmeno a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatníkom, vzniká podľa § 5 odsek 1 písmeno a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť. Rovnako tak sa poplatníkom v týchto veciach v zmysle § 2 odsek 4 Zákona o súdnych poplatkoch stáva i ten, kto podal odvolanie, resp. ten, kto podal dovolanie, ktorým obdobne poplatková povinnosť podľa § 5 odsek 1 písmeno a/ vzniká podaním odvolania a dovolania.

K námietkam navrhovateľa, že napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, a preto je nepreskúmateľné, odvolací súd udáva, že napadnuté uznesenie spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 169 odsek 1 OSP (označenie súdu, ktorý ho vydal, účastníkov konania a veci, výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní, ako i deň a miesto vydania uznesenia) a nenapĺňa tak intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Z jeho odôvodnenia (bez ohľadu na to, že nie je obsiahnuté v oddelenej časti s výslovným uvedením nadpisu Odôvodnenie) jednoznačne vyplýva, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky sadzobníka súdnych poplatkov.

K tvrdeniu navrhovateľa, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody a nie i ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., odvolací súd poukazuje na už vyššie citovanú zákonnú úpravu, kde v Zákone o súdnych poplatkoch za poplatníka v odvolacom konaní označuje odvolateľa a ani poznámka k položke 7a sadzobníka súdnych poplatkov jeho poplatkovú povinnosť nevylučuje. Preto uložením poplatkovej povinnosti za odvolanie voči rozhodnutiu vo veci samej v konaní o náhradu škody, tak nedochádza k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti a ani k použitiu analógie legis pri vyrubení súdneho poplatku tak, ako to namieta navrhovateľ a neobstojí preto ani jeho argumentácia rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 39/2007.

Vzhľadom k tomu, že odvolanie bolo navrhovateľom podané elektronicky 31.03.2015, bolo potrebné posúdiť vznik poplatkovej povinnosti navrhovateľa ako odvolateľa i z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01.10.2012 a to § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch. Odvolanie navrhovateľa je návrhom na začatie osobitného konania, a to konania odvolacieho, čím navrhovateľovi vznikla poplatková povinnosť.

Preto súd prvého stupňa správne navrhovateľovi napadnutým uznesením vyrubil za podané odvolanie súdny poplatok, aplikujúc tak právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti a správne

stanovil i výšku súdneho poplatku v súlade s položkou 7a/ a položkou 20a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, preto ako vecne správne, podľa § 219 odsek 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 odsek 1 v spojení s § 142 odsek 1 a § 151 odsek 1 veta prvá OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže odporca návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.